sajallale läks. Sest mis keigeennamiste tedda kihhutas Ramut wotta, olli se assi, et Ramo tö ja takkasundimisse läbbi nende warrandus ni sureks siggind: ka olli Ramo omma selli pölwes selle emmanda wasto ikka allandik ja ussin olnud, et ta kül teiste wasto kohhe kärgatas. Kurrat öppetab ommad teniad iggapiddi wälja, sepärrast moistab mitto, kes ühhelegi head sanna ei anna, ommeti wägga sannakulik seäl olla, kus ta se läbbi omma kasso nouab — agga ni pea kui ükski ennam temma wastane ei olle, siis on kohhe keik temmad kurjad kombed jälle wäljas. Nenda ka Ramo nüüd iggaühhe wasto weel tiggedamaks jäi, ja emmandast ta ei piddand koggoniste ennam luggu.

Wilip ja Antono ikka weel köndisid ühhest linnnast teise. Sest et kül Antono mees olli kohta piddamas, siis olli ommeti Wilip tedda nenda omma kässo alla sanud, et ta allati temma wastasse melega ühhes nouus piddi ollema. Agga seddawisi hulkudes juhtusid nemmad ka senna linnna, kus Ramo ellas. Ja kui nad siin kuulda said, mis rikkas mees ta olli, läksid nemmad temma käest armo palluma. Ei Antono tahtnud sedda, waid tahtis kohhe emale minnna, agga mis ta Wilipi wasto sutis.

Woib kül arwata, mis ehmatus se Ramule olli. Siiski olleks ta kohhe mollemitte peusse monned paatrid pistnud ja neid selle abbiga käsknud emale minnna, siis olleks se assi kohhe wa-unud. Agga sedda temma ahne südda ei kannatand, waid aias neid armoto ennesest ärra. Ja kui Wilip ei tahtnud minnna, andis ta temmale rahha, ja aias tedda ja Antonut tullise rauaga paiast wälja. Nenda pat peab keigekawwalama innimesse tarkust kinni, et temmagi ei nä, mis ta langemisseks on. Ja nüüd juhtus weel senna körwa, et Ramo selsammal päwal ühte linnna piddi söitma, kuhho temmal monneks päwaks teggemist olli. Sepärrast kinnitas ta wägga

Eesti Ma Rahwa Kalender 1812, lk. 18